

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Syvende Session.

51de Møde.

Lørdagen den 9de Febr.

(Fortsat.)

Schovelin: Det, der er den egentlige Kjerne i den foreliggende Sag, er dog vistnok at skaffe Kongeriget et passende Udbytte af dets Kassebeholdning. Hvad nu Fortiden angaaer, skal jeg tillade mig at tilbagefalde i det ærede Thing's Erindring, at Kassebeholdningen under det forrige Ministerium stedse blev ført saaledes, at det var forbeholdt en senere Afgjørelse, hvorledes den skulde deles mellem Landsdelene; og det var først den nuværende Finantsminister, der forelagde dette Thing-et Forslag til en Fordeling af Kassebeholdningen, der blev vedtagen og udkom som Lov den 7de April 1855, altsaa først i indværende Finantsaar; og det vil altsaa egentlig først være, naar indværende Finantsaar er udløbet, og Regnskabet derfor aflagt, at Virkningen af denne Fordeling vil vise sig. Men, saalænge Finantsaaret ikke er sluttet, og saalænge der endnu mindre foreligger noget Regnskab, har man ikke nogen bestemt Udtalelse om, hvor stort et Udbytte Kongerigets særlige Kassebeholdning vil give, efterat denne Fordeling har fundet Sted.

I Komiteebetænkningen er der optaget en Skrivelse fra Indenrigsministeriet til Finantsudvalget, og i denne Skrivelse er det indrømmet af Regjeringen, at det hidtilværende Forhold er et Misforhold, og at dette snart bør rettes. Der er ogsaa fra Finantsministeriets Side gjort et Forslag, hvorved det mener, at Misforholdet hurtigt kunde rettes, og et af

disse Forslag er det, der gaaer ud paa, at Kongerigets særlige Gjæld skulde betales. Om dette Forslag siger Udvalget kun, at det ikke anseer den Udvei for heldig. Det er den hele Betænkning, der er afgiven over dette Forslag, og den ærede Ordfører har i sit Foredrag igaar dertil knyttet en Beregning, men som var mig aldeles uforstaaelig. Jeg vil derfor gjøre et Forsøg paa at fremstille for det ærede Thing, hvorledes dette Spørgsmaal i Virkeligheden stiller sig. Kongeriget har, som bekendt, en særlig Gjæld, som med et rundt Tal beløber sig til 1,300,000 Rd., og denne Gjæld forrentes med 4 pCt., hvilket altsaa bliver en aarlig Udgift af 52,000 Rd. Kongeriget har dernæst en særlig Kassebeholdning, hvoraf en stor Deel naturligtvis bliver brugt til de løbende Inds og Udbetalinger, og som saaledes maa være containt tilstede; men der er endnu et betydeligt Beløb, som ikke behøves til de daglige Omsætninger, og som idetmindste udgjør 1,300,000 Rd. Dersom vi nu tog en Sum af 1,300,000 Rd. af Kassebeholdningen, og dersom denne kunde gjøres frugtbringende til 4 pCt., saa vilde det være ganske ligegyldigt, om man brugte denne Sum til dermed at betale den særlige Gjæld, eller man lod den staa saaledes, at den vedblev at henhøre til den rentebærende Kassebeholdning, der altsaa aarlig indbragte 52,000 Rd. i Kassen, eller netop Saameget, som der brugtes til den særlige Statsgjælds Forrentning. (Jeg tager ikke her Hensyn til den Uleilighed, det ene eller det andet kan foraarsage, men kun til Renten.) Dersom Kassebeholdningen kunde give et større Udbytte, dersom Kongeriget f. Ex. kunde gjøre sin Kassebeholdning frugtbringende med 5 eller 6 pCt., saa vilde